

EL LLENGUATGE

**Endiumen-
jar-se**

Malgrat els canvis tan profunds que els hàbits actuals han introduït en la manera d'anar vestit —tothom sap, per exemple, que hi ha qui «envelleix» la roba nova amb procediments artificials accelerats, abans d'estrenar-la, i que, d'altra banda, els anomenats executius, els dies de cada dia van vestits impecablement, d'acord amb els canons tradicionals, i els dies de lleure vesteixen amb alegre descurança, encara que, això sí, sovint amb una descurança estudiada—, els verbs *mudar-se* i *endiumenjar-se*, o les locucions *anar mudat* i *anar endiumenjat*, conserven la significació amb què els hem usat tradicionalment. Encara queda, d'altra banda, qui assisteix a certs actes amb la seva roba més elegant i de més de preu, és a dir, que es muda per anar-hi, o qui la llueix el diumenge o qualsevol altre dia de festa, en què li agrada d'anar endiumenjat.

Sempre hi ha, però, qui no en té prou d'anar simplement ben mudat o endiumenjat i necessita el recurs d'altres adornaments suplementaris que contribueixin a l'efecte brillant que desitja que faci la seva persona, moltes vegades amb una exageració evident. I l'idioma, amatent, ens subministra també els mitjans per a expressar-ho. Tothom coneix la frase feta *anar de vint-i-un botó*, així com els verbs *empolainar-se* i *empolistrar-se*, o *anar empolainat* i *anar empolistrat* (com en Tianet de Sinera, *aquí tan valent empolistrat de pitet i marinera*). I segurament que encara trobaríem més maneres de dir-ho, expressives i acolorides, creades pel llenguatge popular. Amb tot, hi ha qui encara recorre a una forma com «emperifollat», que és sens

dubte un castellanisme, tal com denunciaven tots els vocabularis de barbarismes. Aquest mot del castellà prové del terme «perifollo», que és el nom d'una planta anomenada en català *cerfull*, de fulles aromàtiques, semblant al julivert, i usada com a condiment i per a adornar els guisats, fet del qual prové la formació de «emperifollar», mot que té el seu equivalent, format a partir de la mateixa idea, en «emperijilar» (de «perejil», nom castellà del julivert), el qual, però, no és tan usual i no s'ha introduït en la nostra llengua. Potser a algú li semblarà —tal com s'esdevé sovint— que «emperifollado» indica una abundància desmesurada d'adornaments i que, per tant, no és l'equivalent exacte de *empolainat* o *empolistrat*.

Albert Jané